

אלא הפל אחד. שפְשַׁמְתָּאתָחֶדְים שני השמות הללו, זה ביחסו זה, וזה ביחס אחד, אzo שניהם השמות האלה נעשים אחד ונכללים זה בזיה, ונוהיה הפל שם שלם ביחס אחד, ואז ה' הוּא האללים, שהרי אז נכלל הפל זה בזיה להיות אחד, ועוד שהתייחסו כל אחד, זה בלבדו וזה בלבדו, לא נכללו זה בזיה להיות הפל אחד. בכל כל התורה בז' הוא והוא, שהרי התורה היא תורה שבכתב, והיא תורה שבבעל פה. תורה שבכתב זהו שפתותם ה'. תורה שבבעל פה, שפותם האללים. ומשום שהتورה היא סוד השם הקדוש, נקראת בז'.

זה כלל וזה פרט. הכלל ציריך את הפרט, והפרט ציריך את הכלל, והתייחסו זה בזיה ונוהיה הפל אחד. ועל זה כלל התורה הוא כלל של מעלה ומטה, משום שם זה למעלה, ושם זה למטה. זה סוד בעולם העליון, וזה סוד העולם התחתון. ועל זה כתוב אפה קראת לדעת כי ה' הוא האללים. זה הפל של הפל. וכל זה שאמרנו ציריך אדם לדעת בעולם הזה.

אם אמר, מצוות התורה איפה הן כאן בכלל הזה? אלא זהו זכור וזה שמו. וכל מצוות התורה באלה כלולים, בסוד של זכור ובסוד של שמו, והפל הוא אחד.

פחח רבי יוסי אמר, זה ששנינו שסתמה ערכית היא חובה, ורקאי משות שקריאת שם של ערכית חובה, ורקודשא בריך הוא אתייחד בלילה, ביממה. ומהתיליל ביממה, ומדת יממה אתכלייל בלילה, ואתעביד יהודא. ומאן דאמר רשות, בגין אימורין ופדרין דמתעליל בלילה. וזה אוקמןא.

רכתייב ואהבת את יי' אליה, הא קרא אוקמןא, ואוקמן חכרייה. אבל אית לשאלא, אי בהאי שפתות ואהבת את ה' אליה. פסק זה בארנו, ופרשיו החרברים. אבל יש לשאל, אם ביחס

אלא כלא חד, דבר אתא חד, ביהודה חד, ורקאי חד, ואתכליילן חד, והוי כלא שם שלים ביהודה חד, וכדין יי' הוא האללים, דהא כדין אתכלייל פלא דא ברא למחיי חד, ועוד דאתייחדו כל חד דא בלחוודי ורקאי בלחוודי, לא אתכליילו דא ברא, למשוי כלא חד.

בללא הכל אורינט, הכי היא ורקאי, דהא אורינטאי איהי תורה שבכתב, וайיה תורה שבבעל פה. תורה שבכתב, דא הוא דכתיב יי'. תורה שבבעל פה, דכתיב האללים. ובגין דאורינטאי איהי רוזא דשמא קדיישא, אקרי ה' כי.

תורה שבכתב תורה שבבעל פה, דא הכל, ורקאי פרט. הכלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לככל, ואתייחדו דא ברא, והוי כלא חד. ועל דא כלא דאורינט, איהו כלא דלעילא ותטא, בגין דשמא דא לעילא, ושם דא למפא. דא רוזא דעלמא עלאה. ורקא רוזא דעלמא תפאה. ועל דא כתיב אפה קראת לדעת כי יי' הוא האללים, דא כלא דכלא, וכל דא דאמאן. אצטריך בר נש למגdu בהאי עלמא.

ואי פימה, פקודי אורינט אין אינון הכא, הכל לא דא. אלא דא איהו זכור. ורקא איהו שמור. וכל פקודי אורינט באני בלילה, ברוזא דזוכר, וברוזא דשמור, וכל איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתניין צליוח דערבית חובה, איהו, ורקאי בגין דקריאת שם ערךית חובה, וקידשא בריך הוא אתייחד בלילה, ביממה דאתייחד ביממה. ומדת לילה אתכלייל ביממה, ומדת יממה אתכלייל בלילה, ואתעביד יהודא. ומאן דאמר רשות, בגין אימורין ופדרין דמתעליל בלילה. וזה אוקמןא. רכתייב ואהבת את יי' אליה, הא קרא אוקמןא, ואוקמן חכרייה. אבל אית לשאלא, אי בהאי

חובה, ורקודש ברוך הוא מתייחד בלילה כמו שמתיחד ביום. ומדת לילה נכללת ביום.ומי שאמר רשות, משות אמורין ופדרין שמתעללים בלילה, והרי בארנו.